

Вовк і Лисиця (1853)

Глібов Леонід Іванович

Лисиця десь м'яся дістала.
Тихесенько прибігла під стіжок —
Ум'яла більшенький шматок,
А менший у сінце сховала
На другий раз, бо нужду знала;
Сама ж спочити прилягла...
Воно годиться, попоївши;
Не молода-таки й була,
Натомиться, всю ніч ходивши...
Аж ось — у гості Вовк біжить.
«От,— дума,— і лягла спочить!»
Добрідень, кумо! — Вовк гукає.—
Той спить, хто щастя має!
От, кумо, лишенько мені
У сій поганій стороні:
Никав всю ніч, аж утомився —
Та й що ж! Ніде не поживився!
Чи до кошари підберусь —
Боюсь!..
Вівчар не спить, в сопілку грає...
Таке-то кум твій щастя має.
А їсти, кумо, аж-аж-аж!
Цілісіньку б із'їв корову! —
Кума ж
На сюю жалібную мову
Так каже кумові свому:
— Сердешний куме! Ну й чому
Ти не прибіг до мене вранці?..
Отут не козаки живуть — поганці!
Мабуть, їм ніколи й заснуть;
Усе так пильно стережуть,
Що треба гаспидського митця,
Щоб обдурить та поживиться!..
Поїж сінця...—
А Вовчик не про сіно дума;
Коли б йому шматок м'яся!
— Ні,— каже він,— спасибі, кумо! —
Та й з тим голодний лицар мій
Пішов додому сам не свій.

Оце ж то тее: на, небоже,
Те, що мені не гоже.

1853

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/vovk_i_lysytzia